

VERLOREN MAANDAG

Valerie Eyckmans

VERLOREN MAANDAG

Vrijdag – Podium

Omslagontwerp: Studio Jan De Boer
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Foto auteur: Sepp Van Dun
NUR 301

Voor Vlaanderen: Uitgeverij Vrijdag
© 2013 – Valerie Eyckmans & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
ISBN 978 94 6001 175 7
D/2013/11.767/177

Voor Nederland: Uitgeverij Podium
ISBN 978 90 5759 573 8
www.uitgeverijpodium.nl

e-boek
ISBN 978 94 6001 187 0

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Was ik maar zo lenig dat ik mezelf een schop onder mijn kont kon geven. Het contract, dat al twee weken op de keukentafel ligt, is inmiddels gekreukt en zit onder de koffievlekken. De eerste letters zijn nog nauwelijks leesbaar. Ik mik een pijnstillertablet in een glas water en probeer tevergeefs de papieren glad te strijken. MANAGEMENT ASSISTANT, staat er ergens in blokletters op de eerste pagina. Mijn maag krimpt ineen. Terwijl ik mijn handtekening op het papier zet, voel ik mijn hart in mijn slapen bonzen. De bruistablet, die langzaam oplost in het glas water, sist afkeurend. Ik pak het glas, drink het water met ingehouden adem op en spoel de bittere smaak weg met een slok lauwe koffie. Management assistant. Op de achtergrond kondigt een nieuwslezer het late journaal aan. Een gezette vrouw van middelbare leeftijd vertelt hoe ze getuige was van een ramkraak. Achter haar staan enkele dorpsbewoners, die door het bovenste laagje van haar dunne, lichtgrijze watergolf gebiologeerd in de camera loeren, de handen netjes op de rug. De vrouw geniet met volle teugen. Ze struikelt van pure opwinding over haar woorden en betreft voortdurend haar man, die naast haar staat, klein en verschrompeld, in het verhaal. Hij knikt als op commando wanneer hij zijn naam hoort, ook al wordt hem geen vraag gesteld. Haar kin bestaat uit verschillende lagen, die in twee richtingen tegelijk lijken te schudden. Ik word duizelig als ik er te lang naar kijk. Terwijl ze met grote gebaren de plek aanwijst

waar het precies gebeurde en gretig knikt als de reporter van dienst haar vraagt of ze erg schrok van het lawaai, zoemt de camera in op haar rood aangelopen gezicht, dat op een rauwe Schotse biefstuk lijkt. Ik krijg medelijden met haar man, die ik in mijn gedachten Jos doop. Was Jos maar hier. Ik zou hem aan mijn borst leggen en hem eraan laten zuigen, zoals hij ooit, lang geleden wellicht, wel eens aan de borsten van de Schotse dikbil naast hem zoog.

Om middernacht, net als ik wil gaan slapen, zie ik dat Elise online is. Ze vraagt of ik nog even mee naar Carlito's ga voor een slaapmutsje. Ik antwoord dat ik morgen moet werken.

'Juist. Was ik even vergeten,' schrijft ze. 'Zullen we dan morgenavond samen je honderdste eerste dag doorspoe-len?'

Ze zet er een knipoog achter, expres. Ze weet dat ik een hekel heb aan emoticons. Het woord alleen al. Emoticon. Bij mijn vorige baan deelde ik een werkeiland met een koe die schijnbaar verslaafd was aan emoticons. Knipogen waren haar favoriet. Achter elke zin een puntkomma, een liggend streepje en een haakje. Soms twee haakjes. Soms zelfs drie, afhankelijk van de boodschap. Een neutrale vraag werd opgeleukt met een enkelvoudige knipoog, een ergernis of een berisping werd vermomd met een dubbele of zelfs driedubbele knipoog.

Lieve collega's, wil diegene die de laatste koffie neemt, misschien zo lief zijn het bonenreservoir van de machine aan te vullen? Zo kunnen we allemaal genieten van een

lekker kopje koffie. Puntkomma, liggend streepje, sluit de haakjes driemaal. Groetjes, Brenda.

Ik heb er vaak over gefantaseerd Brenda's rechteroog voorgoed dicht te timmeren. Het zou haar een hoop puntkomma's besparen.

Het is haast een routine geworden. Het gesprek met de troela van het uitzendbureau, de testen die je moet afleggen, de psychologische vragenlijst die even doorzichtig is als de huid van een vers lijk. Het daaropvolgende gesprek met de marionet van Human Resources van het bedrijf waar je naartoe gestuurd wordt. Het eeuwige gelul dat boven een foute stropdas uitgekraamd wordt, altijd datzelfde gelul.

'Waar ziet u uzelf over vijf jaar?'

'Ziet u zichzelf als een teamspeler?'

'Zou u van zichzelf zeggen dat u ambitieus bent?'

'Wat zijn volgens u uw goede eigenschappen? En uw slechte?'

Ik werk mijn nummertje altijd vlekkeloos af. Een foutloos parcours. Eerste versnelling: een stevige handdruk. Tweede versnelling: een compliment, best vermomd als vraag. Wat een indrukwekkend gebouw, is het monumentaal? De derde versnelling is een vluggertje – het gebruikelijke gezeik over de structuur van het bedrijf, de inhoud van de baan, de extralegale voordelen. Vierde versnelling: geveinsd enthousiasme. Beginners gaan hier wel eens de mist in, je kan het ze niet kwalijk nemen. Interesse veinzen is een talent, dat heb je of je hebt het niet. Vijfde versnel-

ling: een glimlach, breed, maar nederig. En dan parkeren die handel. De buit is binnen.

Maandagochtend, vijf voor negen. Ik staar naar het gebouw aan de overkant van de straat. Op de vijfde verdieping branden alle lichten al. Vast de etage waar de boekhouding zit. Een vier- of vijfkoppig ensemble dat uitblinkt in cijferneuken en slechte smaak. Slechtgeknoopte dassen met schuine strepen, te veel gel in het haar en een lidkaart van RSC Anderlecht. Overal hetzelfde liedje. Ondertussen knippert op de tweede verdieping ook tl-licht aan. Voor en naast de donkergroene draaideur staan een paar jonge mannen te roken, de kraag van hun bijna identieke, donkergrijze jassen rechtop tegen de gure herfstwind. Ze zeggen niks tegen elkaar. Eén voor één duiken ze, na een laatste trek, de draaideur in. Ik hoef mijn ogen maar te sluiten om te zien hoe ze goeiemorgen mompelen bij het binnenkomen, een beker lauwe koffie uit de automaat nemen en zwijgzaam door de dag ploeteren tot het vijf uur is.

Ik voel hoe de lucht naar mijn longen langzaam wordt afgesneden als ik denk aan de tientallen verplichte borrels die me de komende maanden te wachten staan, telkens op donderdag om vier uur, en om vijf uur alweer weg, want de kinderen wachten of de hond moet uitgelaten of de aardappelen geschild. Net genoeg tijd voor drie blokjes kaas, een handvol borrelnootjes en anderhalf glaasje fris – nee, geen wijntje, daar word ik zo slaperig van en ik moet nog snel even de ramen lappen en de vloeren dweilen want ik

krijg straks mijn schoonouders op bezoek die net terug zijn van een weekje Belgische kust.

Mijn bloed raast door mijn aderen terwijl er flarden van gesprekken door mijn hoofd schieten, over katten die Chanel heten, over allergieën, over allergische katten die Chanel heten, over gevallen van aanhoudende constipatie tijdens all-in vakanties in Turkije en Egypte en andere onbetrouwbare landen waar het wemelt van de rare snuiters die je proberen te belazeren, écht waar ze zouden je een kameel verkopen waar je bij staat, over vermageren en weer aankomen maar vooral over vermageren, over de laatste ontwikkelingen in een realitysoap, over de voordelen van wasverzachter zonder fosfor, over een sensationeel artikel in een populair vrouwenblad waarin een hoogblonde prostituee met aanleg voor statistiek stelt dat drieënzeventig procent van alle mannen die bij haar over de vloer komen getrouwd is, over de guitige fratsen van stinkende kleuters die schijt hebben aan alles maar officieel ADHD hebben, of ADD, of een andere dure afkorting die moet verdoezelen dat het simpelweg etters zijn.

Eén voor negen. Ik steek de straat over en glijd gracieus glimlachend door de groene draaideur.

Het hoofd personeelszaken – ‘meneer De Moor, maar zegt u gerust Hans’ – kijkt bedenkelijk naar de koffievlekken op het contract. Hij verzoekt me te gaan zitten en strijkt over zijn das terwijl hij hetzelfde doet. Op de linkerhoek van zijn bureau, dat brandschoon is, liggen enkele mapjes meticuleus op elkaar gestapeld. Boven zijn hoofd hangt

een tl-buis die een licht zoemend geluid maakt en elke paar seconden hapert, maar hij schijnt het niet te merken. De man is even kleurloos als de gemiddelde Casio. Als hij een aantekening maakt, zie ik een smerig randje onder de nagel van zijn linkerwijsvinger. Wellicht een neuspeuteraar. Eentje van het soort dat in de file bedachtzaam z'n vinger tot net voorbij het eerste kootje in z'n neusgaten boort. Eerst het rechtse, daarna het linkse. Om vervolgens het halfzachte snot tot een harde prop te boetsen en in de hoek van zijn dashboard te mikken. Ik voel even de drang om zijn vinger in mijn mond te nemen en hem af te likken – ik heb een zwak voor neuspeuteraars.

'Goed, dan denk ik dat we rond zijn. Tenzij u nog vragen heeft?' Hij kijkt op, zijn wenkbrauwen opgetrokken.

'Nee, alles is duidelijk, geloof ik.'

'Prima.' Hij legt z'n pen op tafel, plaatst zijn twee handen op de rand van zijn bureau en schuift z'n stoel naar achter om het einde van het gesprek aan te kondigen.

'Dan heet ik u bij deze van harte welkom in de firma. Ik bezorg u zo snel mogelijk twee exemplaren van ons arbeidsreglement. Als u er eentje kunt ondertekenen en me voor het einde van de week terugbezorgen?'

'Geen probleem, u kan op me rekenen.'

Ik buig voorover en pluk mijn handtas van de grond. 'O ja, nog één ding,' zeg ik, terwijl ik de tas op mijn schoot neem en zorgvuldig dichtrits. Mijn nagels zijn wijnrood, iets te donker voor mijn bleke huid, bedenk ik.

'Voorziet de firma een kilometervergoeding voor verplaatsingen binnen de werkuren?'

'Dat kan geregeld worden. U heeft toch een rijbewijs?'

Ik glimlach opnieuw. 'Ik heb een rijbewijs.' Ik sta op

en steek mijn hand uit. 'U mag gerust zijn, ik pijp als de beste.'

Hij staart me aan en slikt, traag. Ik zie zijn adamsappel moeizaam op en neer glijden.

'Wat zei u?' Zijn stem kraakt.

'Ik zei: Ik rijd als de beste.'

Hij staart me nog steeds aan.

'Ik heb nog nooit een ongeval gehad, zelfs geen boete voor snelheidsovertreding.'

Zijn voorhoofd, waar twee teruggetrokken haarlijnen een nakende midlifecrisis aankondigen, is ondertussen rood aangelopen en begint te glimmen. Hij blijft me onbeweeglijk aankijken.

'Dat hoor ik graag', zegt hij ten slotte, en staat op. Als hij me weifelend een hand geeft zie ik een gigantische zweetvlek onder zijn oksel.

Het zijn de kleine dingen die je dag leuk maken.

Om vier uur sms't Elise me dat ze naar Carlito's vertrekt. Ik heb geen zin om naar het café te gaan, maar ik heb nog minder zin om naar huis te gaan. Het bedrijf begint stilaan leeg te lopen. In mijn contract staat dat ik tot kwart over vijf moet werken, maar daar ben ik het niet mee eens, dus trek ik om vijf uur mijn jas aan en laat me door de groene draaideur gewillig naar buiten duwen. Ik hoor nog net hoe de telefoon op mijn bureau gaat.

Voor een maandagavond is het behoorlijk druk in Carlito's. Elise zit achteraan op een kruk aan de bar en luistert zichtbaar verveeld naar een man in een gestreept kostuum,

die met veel gebaren een verhaal vertelt waar hij zelf erg om moet lachen. Als ze me in de gaten krijgt, springt ze van haar kruk en vliegt me om de hals. Ze ruikt vaag naar sigaretten en is lichtjes aangeschoten, wat me doet vermoeden dat Carlito's niet haar eerste pitstop van de avond is. Het maatpak stelt zich voor als Geert, beveelt de barman me iets te drinken te geven en gaat wat verderop bij een groepje mannen staan. Ik bestel een gin-tonic.

'Wie is dat?'

Elise haalt haar schouders op. 'Onze sponsor voor de avond.' Ze heft haar glas in de richting van de bar, waar het maatpak nu het hoogste woord voert. Telkens als zijn publiek lacht, kijkt hij even naar Elise, in de hoop dat zij ook naar hem kijkt. Elise heeft geen oog voor het maatpak.

'Waar werk je de komende weken?'

Ik haal mijn schouders op.

'Hoeveel vijanden heb je al gemaakt?'

'Geen enkele. Maar ik werk eraan.'

'Je bent ziek,' zegt Elise lachend, terwijl ze het schijfje citroen uit haar glas probeert te vissen.

'Alleen in mijn hoofd,' zeg ik.

'Gelukkig maar.'

Ze weet dat het geen zin heeft om verder te vragen. Ik heb geen idee wat er precies achter de groene draaideur gebeurt. Het zal me worst wezen. Ik weet waar de toiletten zijn, waar ik koffie kan vinden en wanneer ik er weer weg ben. Meer hoeft ik niet te weten.

'Is die ene daar niks voor jou?' vraagt Elise. Ze knikt naar een donkerblonde jongen die een beetje verloren bij de meute staat, alsof hij er per ongeluk verzeild is geraakt en niet meer terug durft. Net als ik me een tweede keer

omdraai om naar de mannen te kijken, doet hij hetzelfde en kruisen onze blikken elkaar. Hij kijkt een beetje scheel.

'Zullen we een lijntje doen?' vraagt Elise na de derde gin-tonic. 'Om je nieuwe baan te vieren.' Ze grijnst. Het valt me nu pas op dat ze een rimpel in haar neus heeft als ze lacht. Hoe lang ken ik haar eigenlijk al? Een jaar of drie, vier? Ik herinner me niet eens meer hoe of waar ik haar precies heb leren kennen, het lijkt wel of ze er plots gewoon wás. In eerste instantie vond ik haar nogal dom, geloof ik, maar omdat ze zo mooi was, verdroeg ik haar. Ik heb een zwak voor mooie mensen. Ondertussen kan ik haar niet meer missen. Ze is een beetje als het huisdier dat ik nooit heb gehad. Dat betekent heel wat, want ik geloof meer in huisdieren dan in vrienden. Ik heb nooit goed begrepen hoe het werkt, dat hele vriendschapsgedoe. Ik heb het ook nooit geprobeerd. Het gegiechel waarmee meisjes in hun tienerjaren communiceren, heb ik altijd hoogst irritant gevonden. Het pronken met een eerste cupmaat, de drama's om een gebroken nagel en de jacht op de aanvoerder van het voetbalteam zijn volledig aan me voorbijgegaan. Op mijn zeventiende deed ik het met mijn leraar biologie, en ofschoon ik er pas jaren later de ironie van inzag, voelde het toen als de natuurlijkste zaak van de wereld. Dat ik dat jaar uitstekende cijfers haalde, is niet abnormaal: Darwin had meer dan gelijk toen hij zei dat het leven een survival of the fittest is.

Bij de vierde gin-tonic worden we omsingeld door de maatpakken. De schele jongen vraagt wat voor werk ik

doe. Ik leg hem uit dat ik een gesubsidieerd wetenschappelijk onderzoek leid dat onderzoekt of er een causaal verband is tussen het kijken naar homoseksuele porno waarin de nadruk op anaal geslachtsverkeer ligt, en de consumptie van vroegrijpe bananen. Hij knikt en vraagt aan welke faculteit ik verbonden ben.

Ik trek Elise, die haar tong ondertussen in de keel van een van de niet-schele kerels heeft gestoken, mee naar de toiletten, hou haar lege glas onder de kraan en beveel haar het leeg te drinken. Terwijl ze drinkt, zwiept ze van links naar rechts.

‘Vind je hem niet leuk?’ vraagt ze. Ik zeg dat ik niet weet waar ze het over heeft, hou het glas een tweede keer onder de kraan en probeer haar nog meer water te laten drinken.

‘De jongen met wie je net stond te praten. Hij ziet je helemaal zitten, je moet hem naar je zien kijken.’

Ik voel mijn maag knorren en kijk op mijn horloge. Middernacht. Ik heb sinds vanmiddag niks meer gegeten.

‘Ik zie scheel van de honger,’ mompel ik.

Elise schiet in een bulderlach en komt niet meer bij. Ze valt op de grond, ik wil haar overeind trekken, maar verlies mijn evenwicht en val boven op haar. Mijn buik doet pijn, maar ik kan niet uitmaken of het van de honger is, of van het lachen. Elise snuift nog een lijn coke en we duiken terug de kroeg in. Scheeloog heeft alweer een glas voor me klaargezet. De stakker meent het. Terwijl hij eindeloos doordramt over zijn nieuwe wagen, een donkergrijze Volvo met beige lederen bekleding, probeer ik uit te maken of ik überhaupt wel in zijn gezichtsveld zit, en of ik zijn irissen niet uit elkaar zou kunnen drijven door heel snel heen en

weer te bewegen. Ik beweeg mijn bovenlichaam fluks van links naar rechts, als een bokser, zonder resultaat. Hij blijft me scheel aankijken, en een beetje verbaasd.

Om één uur roept Carlito dat hij de boel gaat sluiten. Scheeloog vraagt of hij me een lift mag geven en hoewel ik er tegenop zie om nog een kwartier door de snijdende herfstkoude te stappen, bedank ik feestelijk. Ik zou nog eerder op de rug van een blinde hond met drie poten klauteren. Zo lief is mijn leven me nog. Buiten geeft hij me onhandig een kus op mijn wang, zegt dat hij het erg aangenaam vond en duwt me een visitekaartje in handen. Jan Van Alcken, staat er in krullerige letters, en daaronder ‘opticien’. Ik voel mijn schouders schokken en een lachstuip opkomen, maar het enige wat er uit mijn mond komt, is een dunne straal kots, die recht op de schoenen van Scheeloog belandt. Een fractie van een seconde kijkt hij me recht aan.

‘Waar staat je Volvo?’ vraag ik.

Het is een beproefde methode. Als je zo snel mogelijk tot op de met stront besmeurde bodem van een bedrijf wilt geraken, sluit dan vriendschap met het lelijkste meisje in de tent. Niemand houdt van lelijkaards, hoe lief ze ook zijn. Die goeie oude Hans Christian Andersen bedoelde het vast goed, maar aan het einde van de rit veranderde het lelijke eendje toch maar in een mooie zwaan. En hopla, het beest had eindelijk een leven. Zo gaat het in de meeste sprookjes. Het is heus geen toeval dat Assepoester haar prins pas aan de haak sloeg nadat haar taille werd ingesnoerd

en haar tieten opgepompt. Geen wonder dus dat Grietje een bejaarde vrouw die haar braaf wat koekjes toestopte, prompt om zeep hielp: liever dat dan vijf kilo verdikken en nooit meer aan de man geraken, moet het kind gedacht hebben. En gelijk had ze. Niemand wil een dikkerdje. Op mijn lagere school liep vroeger een meisje rond dat het slachtoffer leek van een misgelopen genetisch experiment. Het enige wat haar nog enigszins toonbaar maakte, waren de twee lange vlechten die ze droeg. Vlechten van een uitzonderlijke kwaliteit: lichtblond, sluijk en glanzend, met een ongekende veerkracht. Ze waren zo mooi dat het leek alsof ze niet bij het kind hoorden, alsof ze de spot dreven met haar afzichtelijke uiterlijk. Dat moet het meisje overigens zelf ook gedacht hebben, want toen ik op een dag tijdens het eerste speelkwartiertje uit verveling vroeg of ik haar vlechten kreeg – ik had reeds vele malen geprobeerd ze van haar lelijke hoofd te rukken, nadat mijn moeder mijn eigen pekwarte haar tot een jongenskopje had geknipt – glipte ze stiekem het knutsellokaal binnen, om even later terug te komen met een schaar in haar knuistje. Ik weet niet eens meer hoe het meisje heette. De vlechten gooide ik diezelfde dag nog in de vuilnisbak. Ik heb er nooit meer aan gedacht, tot nu.

Als ik de bedrijfskeuken binnenkom om een kop koffie te nemen, zie ik in het midden van de tafel een reusachtige, zelfgebakken chocoladetaart staan, met ernaast een stapel bordjes en een briefje erop: ‘smakelijk!’. Huisgemaakte taart is steevast een traktatie van de dikste muis in huis. Een eetbare aflat. Het duurt niet lang voor het eerste slachtoffer in de val trapt. Het is Hans De Moor, de wandelende neuskeutel.

‘Zo, Sandra heeft zichzelf weer eens overtroffen, zeg!’ roept hij tegen niemand in het bijzonder. Ik zie hoe hij alweer over zijn das strijkt voor hij zich handenwrijvend over de taart buigt, luid snuivend de geur van pure cacao inhaleert en genoeglijk weer uitademt. Ik hoop dat hij zijn neus goed heeft leeggevist in de file. Ik weet niet of Sandra het op prijs zou stellen als haar *bombe au chocolat* pardoes een brésiliennetaart zou worden. Terwijl de Neuskeutel een punt van de chocoladetaart afsnijdt en die op een bord kwakt, druk ik op het knopje van de koffiemachine om mijn aanwezigheid kenbaar te maken. Hij schrikt zichtbaar als hij me ziet en propt snel een gigantisch stuk taart in zijn mond. Smakken is ook een manier om de stilte te verbreken.

‘Eva. Ik had je niet gezien.’ Er valt een stukje chocolade uit zijn mond. Hij grijpt snel naar de rol keukenpapier die naast de koffiemachine staat.

‘Lekker?’ vraag ik.

‘Heerlijk! Neem toch een stukje. Sandra is een uitstekende patissier.’

Ik kijk even naar de taart en bijt op mijn lip. ‘Hij ziet er inderdaad verrukkelijk uit, maar ik moet op mijn lijn letten,’ zeg ik.

‘Jij? Je bent zo slank als een den. Het is altijd hetzelfde liedje met de vrouwen, jullie ontzeggen je al het goede van het leven!’ Hij snurkt haast, terwijl hij nog een hap van de smeeuige zwarte brij naar binnen lepelt.

‘Nou, vooruit dan maar, één hapje dan.’ Ik doe een stap naar voren en strijk met mijn vinger langs de rand van zijn bordje, waar een verloren klodder ligt. Mijn heup raakt de zijne en ik voel hoe hij verstijft. Ik steek mijn vinger in mijn

mond en lik er traag de chocolade af. De Neuskeutel staart me aan.

‘Je hebt gelijk,’ verzucht ik, ‘Sandra is een uitstekende patissier.’

De adamsappel van de Neuskeutel glijdt traag op en neer en splijt zo de rode vlekkenzee in zijn hals. Ik voel me een kleine beetje Mozes.

Om exact vijf voor vijf begint Leen, met wie ik een bureau deel, haar boeltje op te ruimen. We zitten nu vijf dagen naast elkaar en hebben nauwelijks een woord tegen elkaar gezegd. Maar goed ook. Ik weet al meer dan ik wilde weten. Leen is een mens van gewoontes. Koffiepauze om tien uur, aardbeienyoghurt om elf uur. Lunchpauze van half een tot een. Klokslag vier uur: Leen is toe aan een granenkoekje. Elke dag opnieuw. Als ze ’s ochtends binnenkomt doet ze eerst haar jas uit, hangt die aan de kapstok, zet vervolgens haar handtas op haar stoel, haalt er een doosje zoetjes, de aardbeienyoghurt en de granenkoek uit en legt alles in die volgorde op haar tafel, links van haar beeldscherm. De handtas wordt dichtgeritst en onder haar bureau gezet, uit het zicht. Er staat een plantje op haar bureau dat ze elke dag water geeft en één keer per week trimt. Ze draagt degelijke donkerbruine schoenen met een hak die geen hak is, haar muiskleurige haar in een lage vlecht. Leen werkt graag in stilte, en bij voorkeur geen minuut langer dan noodzakelijk. Dat laatste kan ik haar niet kwalijk nemen. Om vijf voor vijf herhaalt ze haar ochtendritueel in omgekeerde volgorde. De tas komt weer

vanonder haar bureau, het doosje zoetjes wordt zorgvuldig opgeborgen en ze haalt haar jas van de kapstok. Vier minuten later mompelt ze iets ter afscheid en om vijf uur wurmt ze zich door de groene draaideur naar buiten. Een wild en bandeloos leven tegemoet, mag ik graag denken. Eentje waarin ze echte suiker in haar koffie neemt. Rebelleert met bananenyoghurt. Luncht tot vijf na één. Listige Leen, die lak heeft aan hiërarchie, spuugt op protocol en op zondag geen beha draagt. Ik heb je wel door, Leen.

Vijf na vijf. Eindelijk weekend.

Ik giet mijn halfvolle beker koffie uit over Leens plant, graai m’n jas van de kapstok en loop in rechte lijn naar Carlito’s.

Onze vaste plaatsen zijn nog leeg. Ik laat Elise weten dat ik op haar wacht, neem plaats en kijk ondertussen een beetje rond. Van waar ik zit heb ik een prima overzicht over het hele café. Op de achtergrond speelt vaag een bekend deuntje dat me doet denken aan mijn studententijd, maar door het geroezemoes kan ik niet uitmaken welk nummer het is. Ik zie hier en daar een paar bekende gezichten en zeg hallo tegen Carlito’s nieuwe vriendinnetje, een klein, sloom meisje dat naar ik gok minstens vijftien jaar jonger is dan hij en er aldoor uitziet alsof ze net is ontwaakt uit een comateuze slaap. Hij moet haar wel erg leuk vinden, want ze is traag en onhandig en nauwelijks in staat om wodka van gin te onderscheiden. Ik bestel een gin-tonic en kijk lijdzaam toe hoe ze haar vermoeide blik over de etiketten van het rijtje flessen op de bovenste plank laat glijden, om

vertwijfeld eerst de fles wodka – nee, niet opnieuw – en dan de fles gin te nemen. Als ze eindelijk het juiste glas vindt, zie ik haar nog even twifelen tussen een schijfje citroen en een schijfje sinaasappel, voor ze met twee handen de fles gin neemt en met de souplesse van een vierjarige het glas tot aan de rand volschenkt – de enige reden waarom ik haar geklooi al vier weken lang tolereer is dat ze geen flauw benul heeft van dosering. Het puntje van haar tong raakt haar bovenlip terwijl ze de gin uitschenkt en gaat pas terug in haar mond als ze de dop op de fles heeft gedraaid en het glas ongehavend voor mijn neus heeft gezet, alweer met twee handen. Ze wipt onhandig de kroonkurk van een flesje tonic en zet het naast mijn glas, met een felgroen rietje erin. Het hele proces heeft 4 minuten en 47 seconden geduurd deze keer, er komt zowaar vaart in.

De deur gaat open, ik kijk automatisch op in de veronderstelling dat het Elise is, maar in plaats van Elise staat er een verwaaide kerel aan de deur die met toegeknepen ogen geconcentreerd het café rondkijkt en zijn blik ten slotte op mij laat rusten. Hij glimlacht en trekt de oortjes van zijn iPod uit als hij naar me toe komt. Hij draagt een grijze trui met capuchon, met daarover een donkerblauwe jas op een versleten spijkerbroek.

‘Sabine?’ vraagt hij. Ik ruik een blind date van een kilometer afstand. Hij ziet er leuk uit, denk ik, en ben op slag verliefd op zijn stugge, roodachtige haar en de kleine sproeten op en rond zijn neus. Om de tijd te doden besluit ik volmondig ‘ja’ te zeggen, maar de echte Sabine is me voor.

‘Levi? Ik zit hier.’

We kijken allebei opzij naar het tafeltje waar de echte

Sabine zit, flink ingesnoerd en zwaar opgemaakt. Levi’s blik haakt nog even in de mijne, hij verontschuldigt zich voor de verwarring en gaat dan naar Sabine, die half over-eind komt en duidelijk een beetje nerveus haar hand uitsteekt, een gebaar dat hij niet onmiddellijk registreert, waarna een klunzig moment ontstaat van een slappe hand, een onhandige kus die ergens tussen wang en oor belandt en haar glas rode wijn dat omvalt. Carlito’s liefde komt op een sukkeldrafje de schade opmeten. Ze heeft stoffer en blik bij zich, maar het glas is niet gebroken, hetgeen haar nog meer in de war brengt. Ze loopt verwaasd naar de bar en komt terug met een vaatdoek om de plas rode wijn op te ruimen, maar in plaats van het goedje op te deppen, begint ze heen en weer te vegen, waardoor de wijn van de tafel druipt en de boel nog smeriger wordt, zodat ze opnieuw naar de bar moet om de vaatdoek uit te spoelen. De hele tijd staan Levi en de echte Sabine schaapachtig naar de grond, de tafel en elkaar te kijken. Nooit begrepen waarom mensen de krant lezen in het café, terwijl de echte drama’s zich vlak voor hun neus afspelen.

Als ze eindelijk weer kunnen gaan zitten, bestelt hij een halve liter bier en eet gulzig van de borrelnootjes, terwijl zij zuinig van een nieuw glas rode wijn nipt en aan één stuk door ratelt over een gemeenschappelijke kennis. Net als ze uitgepraat zijn over de gemeenschappelijk kennis en het koortsachtig zoeken naar andere onderwerpen begint, krijg ik een berichtje van Elise. Ze haalt Carlito’s niet vanavond. Er is een vernissage in de galerie waar ze een paar dagen per week werkt, en ze wordt verondersteld tot het laatst te blijven, om de boel af te sluiten.

‘Afterparty in Paradox. Zie je daar.’